

громадян є механізмом самовдосконалення людини, що в перспективі підвищує рівень компетентності та освіченості громадян. Забезпечення участі громадськості в процесі формування державної політики через практику залучення громадськості дає спосіб перевірити вірність знань, які існують всередині державного інституту, і спосіб задіяти знання, досвід, інтелектуальний та творчий потенціал, який існує у позаінституційному середовищі.

Список використаних джерел:

1. Барбер Б. Сильна демократія: політика учасницького типу // Демократія: Антологія; [упоряд. О. Проценко, В. Лісовий]. Київ: Смолоскип, 2005. С. 254–262.
2. Боббіо Н. Майбутнє демократії // Демократія: Антологія; [упоряд. О. Проценко, В. Лісовий]. Київ: Смолоскип, 2005. С. 105–119.
3. Грозицька Т. Ю. Теорії демократії в сучасній американській політичній науці: автореф. дис. ... канд. політ. наук: спец. 23.00.01 «Теорія та історія політичної науки» Одеса, 2000. 16 с. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/50595031.pdf>
4. Радіонова Л. О. Інституційне забезпечення безпосередньої участі громадян у місцевому самоврядуванні / Місто. Культура. Цивілізація: матеріали V міжнар. наук.-теор. інтернет-конф., Харків, квітень 2015 р. / Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. – Харків: ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2015. С. 97–111.
5. Розанвалон П. Демократична легітимність: безсторонність, рефлексивність, наближеність; [пер. з фр. Є. Марічева]. Київ: Вид. дім «Киево-Могилянська Академія», 2009. 287 с.
6. Эйзенштадт Ш. Н. Парадокс демократических режимов: хрупкость и изменимость // Полис. 2002. № 2-3.
7. March J. G. Democratic Governance / James G. March, Johan P. Olsen. – New York : Free Press, 1998.

АКТУАЛЬНІСТЬ ПИТАНЬ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ

СІЛАЄВА Анастасія Миколаївна

здобувачка вищої освіти

*Харківський національний університет
міського господарства імені О. М. Бекетова*

Регіональний розвиток – це процес соціальних, економічних, екологічних, гуманітарних та інших позитивних змін у регіонах; а державна регіональна політика традиційно розглядається як комплекс взаємопов'язаних заходів, спрямованих на розробку та реалізацію ефективних механізмів управління економічним, соціальним, культурним та екологічним розвитком регіональних систем на основі узгодження регіональних та державних

інтересів, раціонального використання наявного на місцевому рівні обмеженого ресурсного потенціалу. [1]

Актуальність питань регіонального розвитку в Україні залишається важливою проблемою національної політики.

Першим аспектом проблематики є економічна нерівність. Вона полягає у різниці в рівні економічного розвитку між регіонами. Деякі регіони в Україні мають розвинену промисловість та сільське господарство, що сприяє економічному зростанню. У той час як інші регіони можуть зазнавати труднощі у забезпеченні стійкого економічного розвитку.

Економічно розвинені регіони часто мають більше можливостей для створення робочих місць та розвитку бізнесу, що може призводити до міграції робочої сили з менш розвинених областей. Також різниця в економічному розвитку призводить до нерівномірного збирання податків. Регіони з низьким рівнем економічного розвитку можуть мати обмежені фінансові ресурси для забезпечення необхідних послуг та інфраструктури.

Ще одною проблемою є те, що розвинені регіони зазвичай привертають більше інвестицій, оскільки їхні господарства вважаються більш привабливими для бізнесу. Це може зробити регіональну нерівність ще глибше.

Другим аспектом є нерівномірний розвиток інфраструктури та доступу до базових послуг (освіта, охорона здоров'я, соціальна підтримка). Це створює нерівність у якості життя мешканців різних регіонів та у подальшому призводить до міграції населення.

Завдяки економічним різницям, часто відбувається масова міграція населення з менш розвинених регіонів до більш розвинених. Це може призводити до втрати робочої сили та росту соціально-економічного напруження в менш розвинених областях.

Третім аспектом є політична стабільність. Вона впливає на різноманітні сфери, такі як: інвестиції та економічний розвиток (підприємства шукають стабільність та передбачуваність в політичному середовищі, перш ніж вони вирішать розміщувати свої активи в певному регіоні. Політичні турбуленції можуть впливати на економічний розвиток та інвестиційний клімат регіону); соціальна стабільність (політична нестабільність може призводити до соціальної напруженості та конфліктів, що впливають на якість життя та безпеку мешканців регіону. Стабільне політичне середовище сприяє соціальній стабільності та забезпеченню безпеки громадян); децентралізація та регіональний розвиток (Україна зазнає процесу децентралізації, який передбачає передачу більшої влади та фінансових ресурсів на місцевий рівень. Активізація регіонального розвитку є ключовим елементом успішної децентралізації); інфраструктурні проекти (Стабільне політичне середовище сприяє реалізації великих інфраструктурних проектів, таких як будівництво доріг, залізниць, аеропортів тощо, що в свою чергу сприяє розвитку регіональної економіки).

Четвертим аспектом є ефективність господарського управління. Це також сильно впливає на регіональний розвиток країни. Воно передбачає

розробку і реалізацію стратегій розвитку кожного регіону, включає в себе визначення економічних, соціальних та інфраструктурних пріоритетів, щоб забезпечити балансний розвиток. Розподілом фінансових та інших ресурсів може забезпечити економічну стійкість та розвиток. Також завдяки моніторингу та оцінки результативності регіонального розвитку ефективність господарського управління дозволяє вчасно виявляти проблеми та коригувати стратегії для досягнення бажаних цілей.

Щоб вирішити всі ці проблемні аспекти Уряд України розробив Державну стратегію регіонального розвитку на 2021-2027 роки. Ця стратегія визначає пріоритети та завдання для розвитку регіонів, включаючи людський капітал, інфраструктуру, економіку, інституції, захист довкілля, безпеку та електронне урядування. План заходів на 2021—2023 роки також спрямований на реалізацію цієї стратегії.[2]

У даній стратегії запроваджені нові підходи: перехід до територіально спрямованої політики розвитку на основі стимулювання використання власного потенціалу територій, надання підтримки окремим територіям, що характеризуються особливими проблемами соціально-економічного розвитку, високим історико-культурним потенціалом, екологічними умовами та потребами охорони навколишнього природного середовища.

Для роботи над стратегією було сформовано 7 експертних груп, які відповідають за різні напрямки розвитку регіонів. Ці групи працюють над питаннями людського капіталу, інфраструктури, економіки, інституцій, захисту довкілля, безпеки та електронного урядування.

Список використаних джерел:

1. Приходченко Т. А. Теорії та концепції регіонального розвитку. *Ефективна економіка*, 2016. №9. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5149>
2. Постанова КМУ Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 роки № 695 від 05.08.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF#Text>

СТРАТЕГІЧНІ РІШЕННЯ ТА СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВ В РЕГІОНАЛЬНОМУ КОНТЕКСТІ

СТАРОВ Олександр Сергійович

здобувач вищої освіти

Харківський національний університет

міського господарства імені О. М. Бекетова

Зростаюча складність сучасного бізнес-середовища вимагає глибокого розуміння ролі стратегічних рішень та соціальної відповідальності підприємств у регіональному контексті. Забезпечення сталого розвитку та сприяння позитивному впливу на місцеві громади стає необхідністю для